

## La clau

Amb el 4,69% dels sufragis, Unió Progrés i Democràcia (UPD) va obtenir en les últimes eleccions generals un milió de vots en tot Espanya (davant els gairebé 18 milions que van sumar PP i PSOE) i cinc escons. A Catalunya els guarismes encara van ser més pobres: el partit de **Rosa Díez** no va arribar ni a les 40.000 paperetes, davant els 1,6 milions de vots que van obtenir populars i socialistes, d'una banda, i de l'altra el milió i mig que van sumar CiU, ERC i ICV, les forces que promouen la consulta sobiranista. Però quan es tracta d'hissar banderes i recollir vots, la mida no importa; només la gosadia i la despreocupació per les conseqüències dels actes polítics.

## La minoria sorollosa

ENRIC  
**Hernández**  
DIRECTOR



La sorollosa minoria que encarna **Díez**, martell piló contra una oligarquia política de les prebendes de la qual s'està beneficiant des de fa 30 anys, va aconseguir ahir un altre

triomf polític a costa de Catalunya, a l'arrossegar populars i socialistes a repudiar el «pla secessionista» català abans que aquest projecte «manifestament il·legal» del Parlament –demanar permís a l'Estat per celebrar una consulta no vinculant, legal i pactada– ni tan sols s'arribi a votar al Congrés. A diferència de l'anterior ocasió, amb aquesta ocasió UPD no va aconseguir trencar el socialisme: PSOE i PSC van votar junts contra la consulta, però no a favor de la suspensió de l'autonomia catalana que defensaven **Díez** i la seva tropa. Pitjor és res.

Els «visques a la Constitució» i «dir no i no a Catalunya cada 15 dies» no resolen el problema, sinó que «l'atien». Impossible no subscriure els gemecs que ahir mussitava el lí-

der del PSOE, **Alfredo Pérez Rubalcaba**, que bé li haurien valgut per sostenir una posició diferent, com va prometre fer en el futur.

## El virus del populisme

Perquè, encara que rebutgin l'anhel de molts catalans de decidir el seu futur a les urnes, **Mariano Rajoy** i **Pérez Rubalcaba** saben que, tard o d'hora, la resolució d'aquest conflicte requerirà molt tacte i negociació per part de l'Estat. Per això s'haurien d'immunitzar contra el virus del populisme que, encarnat per UPD i alimentat per no pocs mitjans de Madrid, podria acabar niant en els seus propis partits.

@Enric\_Hernandez

## La roda

CARLES  
**Sans**



## Els somnis són somnis

Het ingut un somni. Diuen que els somnis estan regits pels nostres desitjos més conflictius, i potser per això solen ser caòtics encara que semblin reals mentre els tens. El meu somni era que em despertava d'un somni en què la gent tornava a anar en massa als teatres de Barcelona perquè el ministre **Montoro**, que en el meu somni tenia la cara de **Wert**, havia anunciat que rebaixava l'IVA cultural al -10%. No al 10%, sinó que donaven a l'espectador el 10% del valor de l'entrada com a desgreuge per haver infligit, des d'aquell fatídic setembre del 2012, la pujada de l'IVA cultural, i provocar amb això l'empobriment del sector i una captació més baixa per a l'Estat.

Des d'una espècie de llotja o balcó veia que la multitud s'amuntegava a les portes dels teatres per adquirir l'entrada per la qual es tornava la quantitat injustament recaptada fins ara. Era extraordinari.

## He somiat que l'IVA cultural baixava al -10%, però al despertar-me no havia canviat res

nari: les masses agraïdes victorejaven el ministre **Wert**, i, no obstant, el que portaven a pes d'un teatre a un altre era **Montoro**, una confusió que importava ben poc tenint en compte l'eufòria que es vivia en carrers i places. Però no tots estaven satisfets: des d'una emissora de ràdio lamentaven la decisió del Govern i la qualificaven d'error històric, i animaven els oients a contrarestar aquell entusiasme popular no assistint a espectacles que fossin interpretats per actors de l'esquerra radical, als quals se'ls podia reconèixer perquè actuaven sempre amb un Goya o un Max entre les mans.

Una part agradable ha estat quan un simpàtic grup d'alegres taquillers llançaven flors al ministre de Cultura... mentre li deien de tot. Quan m'he despertat, m'he adonat que era un somni molt absurd que no havia canviat res, llevat de la promesa de **Montoro** (¿o era de **Wert**?) que l'IVA, un dia, potser baixaria. ≡

## La qualitat de la democràcia

## Alerta: pluralisme minvant

La varietat d'opinions i el seu reflex en els mitjans de comunicació està disminuint a Espanya

XAVIER  
**Bru de Sala**



Més que el fet en si de les eleccions, que a molts països són un tràmit, el principal marcador del desenvolupament de les societats és el pluralisme. El debat ideològic i polític, la crítica al Govern, a les institucions i als mateixos agents socials. Les mirades contraposades en competència. A les democràcies de baixa intensitat, el pluralisme hi té poca cabuda, l'oposició és perseguida o arraconada, la llibertat d'informació i d'opinió, restringida. Hi ha eleccions, sí, però el joc no és net, les diferents opcions no es confronten amb igualtat. Un cop establerts i consolidats els mecanismes de canvi de mandatari, les claus de volta, els autèntics fonaments de la llibertat no són mitja dotzena sinó dos i només dos: el repartiment en el poder i el pluralisme.

**SOBRE EL** primer –definit amb una frase magistral de **Montesquieu**, «escampar el poder»– deixem constància de les múltiples veus que adverteixen, ja fa temps i no sense raó, de la irrefrenable tendència espanyola a concentrar-lo cada vegada en menys mans, si pot ser en una de sola millor per al de dalt (i pitjor per al país). Però vet aquí que el pluralisme comença a minvar a Espanya. Disminueix per la creixent escassetat de temes de veritable discrepància

d'informació, és a dir amb pluralisme, pren formes menys virulentes i es corregeixen abans. El professor **Sen** és un dels pares de l'Índex de Desenvolupament Humà, un dels principals teòrics de l'economia del benestar i un defensor de la llibertat positiva, que no pregunta sobre allò que ens és permès sinó sobre el que a la pràctica cadascú pot fer o no. Si no m'han educat per

d'informació, és a dir amb pluralisme, pren formes menys virulentes i es corregeixen abans. El professor **Sen** és un dels pares de l'Índex de Desenvolupament Humà, un dels principals teòrics de l'economia del benestar i un defensor de la llibertat positiva, que no pregunta sobre allò que ens és permès sinó sobre el que a la pràctica cadascú pot fer o no. Si no m'han educat per discernir amb suficiència, l'exercici del dret de vot queda disminuït. Si no tinc accés a una informació plural, el dret de vot també es veu restringit.

**DONCS BÉ**, la major part de ciutadans espanyols es veuen privats de manera progressiva d'informació plural. En els últims temps, sembla que les operacions de control del Govern de **Rajoy** sobre grans grups de comunicació han obtingut l'èxit desitjat, traduït en diversos canvis en la direcció de mitjans molt influents. L'objectiu del president del Govern no consisteix a canviar la línia de cap mitjà, ja que el públic sap què n'espera i si no és satisfet aviat canviarà de preferència. El propòsit del poder és que els nous directores no siguin tan proclius a enfrontar-se a **Rajoy** i criticar les seves decisions. També se suposa que hauran d'estar disposats a informar amb menys espai i un menor entusiasme sobre l'oposició, sigui de dretes o d'esqueres.



LEONARD BEARD

Escriptor.